

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119212539
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:6119212539.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: X. J., K.. XX.XX.XXXX, O. W. XX, O., zastúpeného advokátom: JUDr. Michal Mistrík, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovanému: H.. Y. J., K.. XX.XX.XXXX, O. W. X, O., o zaplatenie 2.921,12 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 15. októbra 2019, č.k. 8C/20/2019-103, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 2.921,12 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 27.02.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
2. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd preukázané, že podľa čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, pre okres Bratislava II, obec, žalobca v podiele 1/2 na základe osvedčenia o dedičstve Dnot 68/2007, 46D/393/2007 zo dňa 30.08.2007 a osvedčenia o dedičstve 46D/592/2010, Dnot 94/2010 zo dňa 13.03.2018 a žalovaný v podiele 1/2. Žalovaný ako prenajímateľ a Q.. G. J. ako nájomca uzatvorili dňa 01.08.2008 nájomnú zmluvu, predmetom ktorej je nájom nezariadeného X-H.. O. Č.. X na X. V.. O. P. na V. T.. Č.. XX B. O.. Spoluvlastnícky podiel žalovaného ako prenajímateľa je podľa zmluvy 5/6. Prenajímateľ v zmluve vyhlásil, že je oprávnený s vecou nakladať. Výška nájomného bola dohodnutá na 11.000,- Sk (365,13 eur) mesačne, pričom sa nájomníčka zaviazala platiť aj za služby spojené s užívaním bytu vo výške 3.443,- Sk (114,28 eura) mesačne. V zápisnici z pojednávania zo dňa 30.01.2017 vyhotovenej v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18C/125/2010 bolo zachytené, že žalovaný uviedol: "v predmetnom byte býva žalovaná II aj so synom žalovaného, s ktorým majú citový vzťah ako druh a družka už asi 10 rokov." Ďalej je v zápisnici uvedené, že "z vyjadrení obidvoch PZ je zrejmé, že základný spor súvisiaci s dedičstvom po neb. otcovi žalobcu a žalovaného I nie je skončený. Nachádza sa na KS v Bratislave, PZ žalovaných udáva, že pokiaľ súd v tejto veci nerozhodne, nič tento rozsudok nevyrieši, 1/6 nájomného zaplatili preto, lebo zatiaľ platí tento právny stav, keďže nedošlo k novému prededaniu, kde by pomer bol 1/2.
3. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke posúdil podľa § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 1,2 prvá veta Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že žalobca a žalovaný vlastní byt č. X na X. V.. na V. XX/D B. O.. Nebolo tiež sporné, že v tomto byte na základe nájomnej zmluvy z roku 2008 až doposiaľ býva nájomníčka, ktorá platí okrem služieb spojených s užívaním bytu žalovanému

ako prenajímateľovi nájomné vo výške 365,13 eura mesačne. Obe strany sporu, žalobca aj žalovaný, sú spoluvlastníkmi bytu v podiele 1/2, a to ku dňu smrti poručiťľa, otca strán sporu v roku 2010, majú preto rovnaké právo byť užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Keďže žalovaný prenajal byt nájomníčke a obmedzil tým žalobcu v užívaní jeho podielu na veci, má žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie, počas ktorého nemohol svoj podiel na veci užívať, a to od druhého spoluvlastníka, ktorý umožnil jeho podiel na veci užívať tretej osobe, pričom mal z takéhoto konania preukázaný prospech. V konaní nie je sporné, že za užívanie nehnuteľnosti platí nájomníčka okrem platieb za služby spojené s užívaním bytu aj nájomné vo výške 365,13 eur mesačne, z čoho je zrejmá aj výška plnenia pripadajúca na podiel žalobcu vo výške 1/2. Na uvedené nemá vplyv ani prípadné určenie neplatnosti nájomnej zmluvy, nakoľko je nesporné, že tretia osoba za užívanie nehnuteľnosti platila v roku 2016 a 2017 uvedenú sumu. Keďže je nesporné, že tretia osoba za užívanie nehnuteľnosti platila nájomné len žalovanému, tiež je nesporné v akej výške ho platila, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.921,12 eura (365,13 eur x 24 mesiacov x 2/6) prislúchajúcu na jeho podiel na byte za obdobie, ktoré si žalobca žalobou uplatnil (rok 2016 a 2017), pričom do uvedenej sumy nezapočítal už vyplatenú časť nájomného vo výške 1/6 za toto obdobie. Spolu s uvedenou sumou zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne z dlžnej sumy, a to od 27.02.2019 (keďže žalovaný bol až doručením platobného rozkazu dňa 25.02.2019 spolu s výzvou preukázateľne vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi (§ 563 OZ), na druhý deň bol povinný plniť a od nasledujúceho dňa sa dostal do omeškania) až do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti žalobcom uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol, nakoľko nebolo preukázané, že by žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia skôr. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do vyhovujúceho výroku odvolanie žalovaný, ktorý žiadal v napadnutej časti prvoinštančný rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonal prakticky žiadne dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho dospel nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že pred pojednávaním dňa 15.10.2019 si dňa 14.10.2019 zvolil na svoje zastupovanie v predmetnej veci advokátku X.. A. D.Q.. Túto skutočnosť advokátka oznámila súdu prvej inštancie svojim e-mailom zo dňa 15.10.2019 a nakoľko sa pre krátkosť času nemohla dôkladne oboznámiť s predmetom sporu a na pojednávanie toho istého dňa sa kvalifikovane pripraviť, požiadala o odročenie pojednávania na neskorší termín. Z uvedeného dôvodu súčasne ospravedlnila svoju ako aj jeho neúčast' na pojednávaní. Súd prvej inštancie toto ospravedlnenie neakceptoval, čo oznámil právnej zástupkyňi žalovaného následným e-mailom s odôvodnením, že tento dôvod na odročenie pojednávania nepovažuje za dôležitý v zmysle § 183 C.s.p. Dodal, že žalovaný mal dostatok času v prípade potreby dať sa právne zastúpiť, keďže už minimálne od 11.03.2019, kedy podával odpor voči vydanému platobnému rozkazu, vedel o prebiehajúcom súdnom konaní voči nemu. Ďalším dôvodom na tento postup súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že dodatočne nebolo riadne osvedčené, že X.. A. D. je splnomocnená na zastupovanie žalovaného v konaní, a je teda oprávnená podávať podania v konaní. Nepopiera, že súd prvej inštancie má v súlade s ustanovením § 183 C.s.p. právo na posúdenie otázky, či dôvod žiadosti na odročenie pojednávania je dôležitý alebo nie, avšak je toho názoru, že záver v takejto otázke musí prijať súd so všetkou odbornosťou, prihliadnuc na všetky relevantné skutkové okolnosti tak, aby bezdôvodne neodňal sporovej strane jej procesné práva a neporušil tým jeho ústavné právo na spravodlivý súdny proces. Je pravdou, že už od 11.03.2019 vedel o prebiehajúcom súdnom konaní. Neznamená to však, že už v tom čase musel pociťovať potrebu svojho právneho zastúpenia v tomto konaní už aj vzhľadom k tomu, že v tom čase nemusel osobne vykonať žiadny odborný právny úkon voči súdu prvej inštancie. V čase od 11.03.2019 a následne v neskoršom období nepociťoval žiadnu potrebu svojho zastupovania v predmetnom konaní, nakoľko vo veci nemusel pred súdom vykonať žiadny úkon. Až neskôr, keď sa blížil termín pojednávania sa postupne dostával do neistoty a úzkosti, pretože si začal uvedomovať, že na pojednávaní bude musieť odborne vyjadrovať a obhajovať a čeliť pritom odbornosti právneho zástupcu žalobcu. Tesne pred pojednávaním (14.10.2019) vyššie uvedená neistota a úzkosť spontánne prerástla v psychický stres a k uvedomeniu si skutočností, že pojednávanie dňa 15.10.2019 bez odbornej pomoci nezvládne. Preto deň pred pojednávaním požiadal advokátku X.. D. o svoje právne zastupovanie. Za danej situácie vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 183 C.s.p. považuje za protizákonné, pretože toto rozhodnutie sa po obsahovej stránke, ako aj po stránke právnych účinkov rovná rozhodnutiu o nepripustení zastupovania sporovej strany v súdnom konaní advokátom, čo je v rozpore s ustanovením § 89 C.s.p. Právo na

zastupovanie v spore prostredníctvom advokáta je jeho základným procesným právom, preto súd prvej inštancie toto právo nemôže negovať účelovým rozhodnutím podľa iného ustanovenia zákona. To, že takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie je v rozpore so skutočným stavom veci a teda v podstate účelový, potvrdzuje aj skutočnosť, že súd odôvodnil svoje rozhodnutie pojednávať v neprítomnosti žalovaného a jeho právnej zástupkyne aj skutkovou okolnosťou, ktorá v čase rozhodnutia ešte ani nenastala. To, že emailové podanie zo dňa 15.10.2019 on, resp. jeho právna zástupkyňa, dodatočne neosvedčí písomným podaním predsa súd prvej inštancie v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia (15.10.2019) nemohol vedieť. On, resp. jeho právna zástupkyňa mala na to dostatočnú lehotu, ktorá uplynula až po dátume uvedeného rozhodnutia. To, že právna zástupkyňa svoje emailové podanie zo dňa 15.10.2019 už písomným podaním nepotvrdila, bolo dôsledkom toho, že súd prvej inštancie neakceptoval žiadosť právnej zástupkyne, vo veci pojednával a rozhodol vo veci samej aj v ich neprítomnosti. Za danej situácie právne zastupovanie žalovaného v konaní už bolo bezpredmetné. Týmto rozhodnutím zákonná sudkyňa súdu prvej inštancie hrubým spôsobom porušila jeho práva (§ 89 C.s.p.), čím mu odňala možnosť zákonným spôsobom konať, keď mu znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Namietal tiež, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 15.10.2019 rozhodol vo veci samej bez toho, aby vo veci vykonal hoci len jeden dôkaz. Napriek tomu to nebránilo súdu prvej inštancie ustáliť skutkový stav, v zmysle ktorého získal od nájomníčky nájomné, ktorého časť patrí žalobcovi a teda získal na jeho úkor bezdôvodné obohatenie. Odkiaľ na takéto skutkové tvrdenie súd prvej inštancie prišiel, mu nie je známe. V predmetnom spore nikdy netvrdil, že mu nájomníčka Q. G. J. dohodnuté nájomné podľa zmluvy v rozhodnom období riadne platila. Pravdou je, že nájomníčka nájomné už roky neplatí a preto si nemohol prisvojiť časť nájomného patriaceho žalobcovi a nemohol teda na jeho úkor získať ani bezdôvodné obohatenie. Právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka preto neobstojí a je v rozpore so skutočným stavom veci. S poukazom na uvedené žiadal odvolaniu vyhovieť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V nadväznosti odvolacie námietky žalovaného poukázal na to, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Pokiaľ žalovaný namieťa, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že si dňa 14.10.2019 pred pojednávaním dňa 15.10.2019 ustanovil právnu zástupkyňu X.. A. D.Q., ktorá túto skutočnosť oznámila súdu e-mailom dňa 15.10.2019 a požiadala o odročenie pojednávania na ktoré sa nemohla kvalifikovane pripraviť a súd toto ospravedlnenie neprijal a konal bez jej prítomnosti a bez prítomnosti žalovaného a vo veci rozhodol, spory medzi nimi ohľadne dedičstva po nebohom otcovi X. J. W.. pretrvávajú už bezmála 12 rokov, pričom vo všetkých uvedených konaniach ako aj pri početných mimosúdnych rokovaniach, komunikácií a stretnutiach v dedičskom konaní, žalovaného vždy zastupoval advokát X.. I. D., a po jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov jeho manželka X.. A. D.. Okrem uvedeného dlhodobého profesionálneho vzťahu spája žalovaného H.. Y. J.S. U. Q. - U. X.. I. D. U. X.. A. D. aj príbuzenský vzťah, keďže syn žalobcu a dcéra X.. I. D.Q. U. X.. A. D. sú manželmi. Žalovaný vo všetkých vyššie uvedených súdnych sporoch vždy vyvolával obštrukcie a prieťahy tak, aby súdy nemohli rozhodovať spory efektívne a rýchlo. Rovnako viackrát využil možnosť udeliť plnú moc právnenému zástupcovi X.. D. krátko pred pojednávaním a požiadať z tohto dôvodu o jeho odročenie, nakoľko by sa jeho advokát údajne na pojednávanie nestihol kvalifikovane pripraviť. Právni zástupcovia žalovaného však mali vždy kompletný prehľad o jeho súdnych prípadoch, stratégiu koordinovali a pripravovali mu podania, listy a odpovede aj v prípadoch keď ich zasielal vo vlastnom mene, nakoľko vždy boli kvalifikovane pripravené a odborne odôvodnené. To isté platí aj o tomto konaní sp. zn. 8C/20/2019. Tvrdenie žalovaného o strese z pojednávania 15.10.2019 je účelové, keďže sa v minulosti zúčastnil nespočetného množstva pojednávanií v horeuvedených veciach, čelil otázkam a argumentácii a na tieto vždy primerane reagoval. Musel si byť vedomý možnosti nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, keďže v minulosti vždy využíval služby X.. D. U. X.. D.. Jeho tvrdenie o nadobudnutí potreby nechať sa zastúpiť len jeden deň pred pojednávaním sa v kontexte uvedených okolností javí ako nepravdivé, naopak, uvedenú stratégiu mal žalovaný vopred naplánovanú a koordinoval ju s právnou zástupkyňou. Žalovaný neuviedol, prečo sa pojednávania dňa 15.10.2019 nezúčastnil, jeho právna zástupkyňa rovnako neuviedla že by mala kolíziu pojednávanií alebo inú objektívnu prekážku svojej neúčasti. Žalovaný síce neverí tomu, že by právna zástupkyňa nebola s vecou oboznámená už skôr ako 14.10.2019 kedy údajne prijala plnú moc (čo do dnešného dňa súdu nepreukázala), ale aj ak by tomu tak bolo, z opatrnosti sa mala spolu so žalovaným pojednávania zúčastniť. Žalovaný bol určite schopný sa k pomerne jednoduchej skutkovej a právnej veci vyjadriť, keďže predmetom sporu je len otázka určenia výšky nezaplateného

nájomného za užívanie bytu, ktoré inkasuje za oboch spoluvlastníkov bytu žalovaný. K tejto otázke sa ale žalovaný nevyjadril ani v odpore a skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v návrhu na vydanie platobného rozkazu nespochybnil ani nenavrhol na ich vyvrátenie žiadne dôkazy. Zdôraznil tiež, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 15.10.2019 rozhodol vo veci samej na základe dôkazov a tvrdení, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise, pričom obranu založenú na tvrdení, že nájomníčka nájomné "už roky neplatí" uvádza žalovaný v odvolaní vôbec po prvýkrát. Platenie nájomného zo strany nájomníčky doteraz ani raz nespochybnil a o nároku na polovicu nájomného žalobcu neustále ubezpečoval. Urobil to jednak prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní v konaní na Okresnom súde Bratislava II, sp. zn. 18C/125/2010 dňa 30.1.2017 (zápisnica z pojednávania sa nachádza v spise), a tiež v poslednom liste právneho zástupcovi žalobcu zo dňa 03.01.2020 (kde reaguje na výzvu na zaplatenie nájomného za roky 2018 a 2019 pričom tento list obsahuje prísľub úhrady polovice nájomného vo výške 4.381,56 eura). Tiež je potrebné zdôrazniť, že žalovaný mu už dobrovoľne uhradil 1/6-inu nájomného za roky 2016 a 2017 s prísľubom doplatenia zbytku neskôr. Nie je pritom zrejmé, prečo túto procesnú obranu nepoužil žalovaný skôr, avšak je zrejmé, že na ňu nemožno už v odvolacom konaní prihliadať (nie je splnená žiadna z podmienok uvedených v §366 C.s.p.). Súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a skutkových tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nijako nespochybnil.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal tak, že v rokoch 2016 a 2017 prijímal od nájomkyne bytu v podielovom spoluvlastníctve sporových strán, každej v jednej polovici, nájomné v plnej výške, avšak zo získanej sumy mu vyplatil iba 1/6. Správne skutkovo ustálil, že žalobca i žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi bytu Č.. X na X. V.. B. B. V. XX/D B. O., ako i to, že predmetný byt mala v rozhodnom období v nájme Q.. G. J., a to na základe nájomnej zmluvy uzavretej dňa 01.08.2008 s dohodnutou výškou nájomného 365,13 eura a platbami za služby spojené s užívaním bytu vo výške 114,28 eura mesačne. Napokon, správne vychádzal prvoinštančný súd aj z toho, že nájomkyňa Q.. G. J. žalovanému uhrádzala nájomné, pričom žalovaný žalobcovi z takto získanej sumy uhradil iba časť zodpovedajúcu 1/6, nie však 1/2. V tomto smere správne, hoci žalovaný tvrdenie o úhrade nájomného zo strany nájomkyne v tomto spore výslovne nepoprel, poukázal na priebeh konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18C/125/2010, kde žalovaný potvrdil, že nájomkyňa v predmetnom byte býva aj s jeho synom, s ktorými majú citový vzťah ako druh a družka už asi 10 rokov, pričom potvrdil zaplatenie nájomného, avšak v rozsahu 1/6 iba z dôvodu, že i keď prebieha konanie o určenie neplatnosti závetu otca sporových strán, zatiaľ platí pôvodný právny stav.

8. Neopodstatnene žalovaný v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nevykonal prakticky žiadne dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho dospel nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom zdôrazňuje, že nikdy netvrdil, že mu nájomníčka Q.. G. J. dohodnuté nájomné podľa zmluvy v rozhodnom období riadne platila, keď je pravdou, že nájomníčka nájomné už roky neplatí a preto si nemohol prisvojiť časť nájomného patriaceho žalobcovi a nemohol teda na jeho úkor získať ani bezdôvodné obohatenie. Rozhodujúce totiž je, že žalobca v žalobe i v ďalšom priebehu sporu tvrdil, že žalovaný od nájomkyne prijíma nájomné v dohodnutej výške a jemu z tejto sumy vypláca iba 1/6, avšak žalovaný v priebehu celého konania toto tvrdenie žalobcu nikdy nepoprel, nenamietal jeho nepravdivosť. Za tohto stavu, keď žalovaný toto tvrdenie výslovne nepoprel, správne ho súd prvej inštancie považoval za pravdivé (nesporné) aj bez potreby vykonania ďalšieho dokazovania v tomto smere. Navyše však odvolací súd poukazuje na to, že na túto obranu žalovaného v odvolacom konaní so zreteľom na ust. § 366 C.s.p. ani nemožno prihliadať, nakoľko ju pred súdom prvej inštancie neuplatnil, hoci tu nie sú (ani objektívne nemôžu byť) okolnosti, pre ktoré by tieto tvrdenia (prostriedky procesnej obrany) žalovaný nemohol bez vlastnej viny uplatniť v priebehu prvoinštančného konania, keď je nepochybné, že o tvrdenom neplatení nájomného v rokoch 2016 a 2017 žalovaný musel vedieť ešte pred začatím konania. Obrana žalovaného, ktorá je obsahom tejto odvolacej námietky, je preto okrem jej vecnej neopodstatnenosti z hľadiska správnosti napadnutého rozsudku bez právneho významu.

9. Na základe takto správne ustáleného skutkového stavu veci, z ktorého v súlade s ust. § 383 C.s.p. vychádzal aj odvolací súd, keď neboli splnené podmienky na opakovanie ani doplnenie dokazovania, dospel súd prvej inštancie k správnejmu záveru, že na strane žalovaného vzniklo tým, že od nájomkyne bytu v podielovom spoluvlastníctve oboch sporových strán, každého v jednej polovici, prijímal nájomné

v plnej výške, avšak žalobcovi z takto získanej sumy uhradil iba jednu šestinu, na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie v zmysle ust. § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, a to vo výške zodpovedajúcej žalobou uplatnenej peňažnej sume. V nadväznosti na uvedené potom správne prvoinštančný súd v napadnutej časti podanej žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 2.921,12 eura spolu so zákonnými úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne za celú preukázanú dobu omeškania, keď žalovaný doposiaľ, napriek tomu, že bola na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzvaný, žalobcovi vzniknuté bezdôvodné obohatenie nevydal (nezaplatil). Odvolací súd sa tak v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil v odôvodnení svojho rozsudku, na ktorého obsah v podrobnostiach odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.), pričom nepovažuje za potrebné ďalšie závery opakovane uvádzať.

10. Pokiaľ žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie vytyka, že mu odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že spor prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 15.10.2019 v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti advokátky, ktorú splnomocnil na zastupovanie v spore, odvolací súd tieto námietky žalovaného považuje za nedôvodné a zjavne účelové. V preskúmvanej veci totiž riadnemu sporovému konaniu predchádzalo konanie upomínacie, v rámci ktorého žalovaný podal už dňa 13.03.2019 odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom uplatnil obranu totožnú s obranou v tomto sporom konaní, teda o predmete sporu, tvrdeniach žalobcu, ním označených a predložených dôkazoch mal vedomosť najneskôr už v marci roku 2019, a ani pri vyvinutí maximálneho úsilia nemožno nájsť žiadne objektívne skutočnosti, ktoré mohli žalovanému brániť v zabezpečení zastúpenia advokátom v primeranom predstihu pred nariadením pojednávania, ktoré mohol a mal predpokladať. Ak za tohto stavu, keď žalovanému v období minimálne šiestich mesiacov nič nebránilo splnomocniť advokáta na zastupovanie v tomto spore včas, udelil žalovaný plnomocenstvo advokátke X.. A. D., ktoré sa naviac napokon voči súdu pre nedoplnenie originálu danej listiny nestalo účinné, až dňa 14.10.2019, teda deň pred pojednávaním, a z tohto dôvodu požiadal o odročenie pojednávania, všetko nasvedčuje tomu, že zo strany žalovaného išlo iba o akýsi "taktický manéver" v snahe oddialiť rozhodnutie v spore, ktorý nemožno hodnotiť inak, než ako zneužitie procesných práv, ktoré so zreteľom na čl. 5 Základných princípov C.s.p. nemôže požívať právnu ochranu. Celkom účelovo v tejto súvislosti vyznieva vysvetlenie žalovaného v odvolaní, že v čase od 11.03.2019 a následne v neskoršom období najprv nepociťoval žiadnu potrebu svojho zastupovania v predmetnom konaní, nakoľko vo veci nemusel pred súdom vykonať žiadny úkon, keď až neskôr, s blížiacim sa termínom pojednávania sa postupne dostával do neistoty a úzkosti, pretože si začal uvedomovať, že na pojednávaní bude musieť odborne vyjadrovať a obhajovať a čeliť pritom odbornosti právneho zástupcu žalobcu a tesne pred pojednávaním (14.10.2019) vyššie uvedená neistota a úzkosť spontánne prerástla v psychický stres a k uvedomeniu si skutočnosti, že pojednávanie dňa 15.10.2019 bez odbornej pomoci nezvládne, a preto deň pred pojednávaním požiadal advokátku X.. D. o svoje právne zastupovanie. Pôvodne totiž súd prvej inštancie termín pojednávania určil na deň 18.09.2019 (predvolanie bolo žalovanému doručené dňa 04.06.2019 a vtedy zjavne žalovaný ešte úzkosť a psychický stres nepociťoval), avšak tento termín neskôr (22.08.2019) súd prvej inštancie zmenil na deň 15.10.2019 a predvolanie bolo žalovanému doručené dňa 22.08.2019 (kedy už žalovaný úzkosť a stres pociťoval). Naviac, je nesporné, že v prípade žalovaného nejde o prvú účasť v konaní pred súdom, keď (minimálne) so žalobcom viedol spor o určenie neplatnosti závetu a od roku 2010 bol stranou v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18C/125/2010, v ktorom nielen, že uplatňoval prostriedky procesnej obrany, avšak bol súdom aj (osobne) vypočutý, teda nemožno ani len uvažovať o tom, že by správanie žalovaného, spočívajúce v udelení plnej moci advokátke deň pred pojednávaním a žiadosť o odročenie pojednávania z tohto dôvodu, bolo, či mohlo byť, iba výsledkom jeho neskúsenosti so súdnym konaním, či iných subjektívnych ospravedliteľných okolností.

O skúsenostiach žalovaného so súdnym konaním svedčí naviac i to, že na podanie odvolanie proti prvoinštančnému rozsudku už zastúpenie advokátom nepotreboval. Na základe uvedeného potom dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady na prejednanie a aj rozhodnutie veci na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie dňa 15.10.2019 v neprítomnosti žalovaného i advokátky X.. D., ktorej mal žalovaný udeliť plnomocenstvo na zastupovanie v tomto spore, a preto niet pochyb o tom, že súd prvej inštancie svojim postupom neporušil právo žalovaného na spravodlivý proces a nie sú teda naplnené ani predpoklady pre zrušenie napadnutého rozsudku z tohto dôvodu podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p.

11. Na základe uvedeného možno zhrnúť, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne a správne ustálil skutkový stav veci, na základe ktorého spor posúdil správne i po právnej stránke, keď v napadnutej časti dospel k záveru, že sú splnené všetky predpoklady pre priznanie práva na vydanie

bezodôvodného obohatenia vo výške 2.921,12 eura s príslušenstvom žalobcovi, pričom svojim postupom neporušil ani právo žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 C.s.p.).

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v merite veci rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).